

ת"פ 60136/05/20 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 60136-05-20 מדינת ישראל נ' פלוני
בפני כבוד השופט הישם אבו שחאדה

בעניין: - מדינת ישראל
ע"י עוה"ד נועם אלימלך

נגד
- פלוני
ע"י עו"ד שירן ברגמן

הכרעת דין

כתב האישום

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום אשר מייחס לו ביצוע עבירה של תקיפת סתם של בת זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: **חוק העונשין**). על פי עובדות כתב האישום, הנאשם והמתלוננת (להלן: **המתלוננת**) היו בני זוג פרודים ולהם שלושה ילדים משותפים וביניהם קטין יליד שנת 2010 (להלן: **הקטין**).
2. ביום 30.9.19, בשעה 08:30 או בסמוך לכך, הגיעו לבית החולים אסף הרופא (להלן: **בית החולים**), הנאשם, אמו, ר"ל (להלן: **ר'**) והקטין שהיה זקוק לטיפול רפואי. כמו כן, בהמשך הגיעו למקום המתלוננת ואמה ח"ח (להלן: **ח'**) ושם פגשו את הנאשם ור'.
3. התעורר ויכוח בין המתלוננת ור' לגבי השאלה מי מהן זכאית לקבל את מכתב השחרור של הקטין מבית החולים. המתלוננת אמרה לר' "מי את בכלל שתיקחי את המכתב? אני אמא שלו ולא את". או אז, הנאשם תקף את המתלוננת בכך שדחף אותה בחוזקה עם שתי ידיו בכתפה הימנית. עקב כך המתלוננת נהדפה לאחור והנאשם עזב את המקום.

אובדן סרטון האבטחה של בית החולים על ידי המשטרה

4. הנאשם כפר בכתב האישום וטען שכלל לא תקף את המתלוננת. לידי המשטרה הגיע סרטון שלכאורה מקורו ממצלמות האבטחה של בית החולים ובו יש תיעוד של האירוע המתואר בכתב האישום (להלן:

הסרטון). השוטר יעקב אלדב (להלן: **יעקב**) צפה בסרטון בתחנת המשטרה וערך דו"ח צפייה ובו תיעד את הדברים שראה בסרטון. אומנם, המזכר לא הוגש כראיה לתיק בית המשפט, אך יעקב העיד בבית המשפט על תוכנו של הסרטון ומסר שזיהה בו את הנאשם ואת המתלוננת וראה את הנאשם דוחף אותה בחוזקה (פרוט' מיום 3.3.21 עמ' 24 ש' 19 עד עמ' 27 ש' 4).

5. דא עקא, המשטרה איבדה את הסרטון ולכן הוא לא נמסר להגנה כחלק מחומר החקירה. לכן, ההגנה טענה כדלקמן: **ראשית**, הסרטון הוא הראיה הראשית שמתעדת את האירוע מושא כתב האישום. משאבדה אותה ראיה, אין מקום לקבל את הראיה המשנית בדמות עדותו של יעקב לגבי תוכן הסרטון, וזאת מהטעם הפשוט שבית המשפט לא יכול לבחון את משקל עדותו של יעקב לגבי מה שרואים בסרטון וזאת בהעדר קיומה של הראיה הראשית. **שנית**, בהעדר קבילות הראיה הראשית, פשיטא, שהראיה המשנית שנגזרת ממנה, גם היא איננה קבילה.

6. ייאמר כבר עתה שאין בכוונתי לבסס ממצא מרשיע כנגד הנאשם בהסתמך על עדותו של יעקב בנוגע למה שראה בסרטון שבו צפה. קיימות מספיק ראיות אחרות שמכוחן ניתן להרשיע את הנאשם אף מבלי להיזקק לעדותו של יעקב לגבי תוכן הסרטון. בנסיבות אלה, מתייתר הצורך לדון בטענות הנאשם כפי שתוארו לעיל ואשר התשובה להן הפכה לתיאורטית גרידא. עם זאת, למען הסדר הטוב בלבד, אבהיר את עמדתי בנוגע לשאלת קבילות עדותו של יעקב בסוגיית התוכן של הסרטון שבו צפה.

7. כידוע, אובדן הראיה הראשית (כגון סרטון או הקלטה), איננה עושה באופן אוטומטי את הראיה המשנית (כגון דו"ח צפייה בסרטון או תמליל של ההקלטה), לראיה בלתי קבילה. בפסיקה נקבע שיש לבחון כל מקרה על פי נסיבותיו ושיש לבחון "**בזהירות הראויה ובקפדנות הדרושה, אם הראיה המשנית קבילה**", כלשונו של כבוד הנשיא שמגר (ע"פ 869/81 **שניר נ' מדינת ישראל** פ"ד לח (4) 169, 207 (1984)).

8. במקרה שבפני, הנני קובע שעדותו של יעקב לגבי תוכן הסרטון שבו צפה, היא ראיה בלתי קבילה. להלן נימוקיי:

א. **ראשית, העדר תיעוד לחוקיות התפיסה של הסרטון**. יעקב העיד שאיננו יודע כיצד הגיע לידי הסרטון שבו צפה בתחנת המשטרה (פרוט' מיום 3.3.21 עמ' 26 ש' 20-32). למעשה, שאלת חוקיות התפיסה של הסרטון, נותרה לוטה בערפל. המאשימה לא יכולה להסביר האם ניתן צו שיפוטי שמתיר תפיסה של מכשיר ה-DVR של מצלמות האבטחה של בית החולים, או לא. כך גם היא לא יכולה להסביר האם ניתן צו שיפוטי המתיר חדירה אליו, או לא. כך גם היא לא יכולה להסביר האם המשטרה תפסה את מכשיר ה-DVR, או לא, ואם כן, באיזה מועד ובאיזה נסיבות.

ב. **שנית, העדר תיעוד לשרשרת המוצג של הסרטון**. יעקב לא ידע לומר ממי הוא קיבל את

הסרטון (האם משוטט אחר בתחנה או מאזרח) וכיצד הסרטון הגיע לתיק החקירה. בכל מקרה, גם לא הובא עד אחר שיכול להאיר את עיניו של בית המשפט לגבי שאלות אלה. כמו כן, יעקב לא ידע לומר למי מסר את הסרטון לאחר שצפה בו וכיצד הוא אבד מתיק החקירה.

9. בנסיבות אלה, גם אם הסרטון לא היה נאבד ואף היה נמסר להגנה כחלק מחומר החקירה, הרי בעת שאין תיעוד לחוקיות התפיסה של הסרטון וגם אין תיעוד לשרשרת המוצג של הסרטון, מתעורר ספק כבד ורציני לגבי קבילותו של הסרטון כראיה.

10. על כן, כאשר ממילא מתעורר ספק כבד ורציני לגבי קבילות הראיה הראשית בדמות הסרטון, וזאת גם אם הסרטון היה קיים ולא היה נאבד, קל וחומר שמתעורר ספק דומה באשר לקבילות הראיה המשנית בדמות עדותו של יעקב לגבי תוכן הסרטון.

11. לפיכך, הנני קובע שעדותו של יעקב לגבי תוכן הסרטון היא בגדר ראיה בלתי קבילה. מטעמי זהירות בלבד, אציין שגם אם הייתי קובע שעדותו של יעקב לגבי תוכן הסרטון היא ראיה קבילה (וכאמור, אין זו דעתי), וזאת לאור העובדה שהיה עד במשפט והעיד לגבי פעולת הצפייה שביצע, עדיין בנסיבות העניין יש לייחס לעדות זו משקל נמוך ביותר.

אובדן הסרטון לא קיפח את הגנתו של הנאשם וגם לא מונע את הרשעתו

12. ב-ע"פ 2869/09 זינאתי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 9.11.11) תחת הכותרת "אובדן חומרי חקירה", כבוד השופט ג'ובראן, קבע את הדברים הבאים:

"אם כן, הלכה היא כי לא כל חומר חקירה אבוד יהיה בו כדי לפרש את הראיה כנגד המשיבה וכי על כלל ראיות התביעה יחד לשמש בסיס להרשעה מעבר לספק סביר, אף אם היו בנמצא ראיות חזקות יותר לאשמתו של הנאשם".

13. ולענייננו, גם אם הסרטון שתיעד את האירוע המתואר בכתב האישום הוא בגדר ראיה חזקה יותר מהעדות בעל פה של המתלוננת לגבי מה שקרה בפועל בבית החולים בינה לבין הנאשם, העובדה שהמשטרה איבדה את הסרטון, אין משמעה שיש לזכות את הנאשם.

14. כידוע, העובדה שראייה אחת מתוך מכלול ראיות אחרות נפסלה ונקבע שאיננה קבילה, אין משמעות הדבר שהנאשם יזכה לזיכוי. על בית המשפט לבחון את מכלול הראיות האחרות האם יש בכוחן לבסס הרשעה, או לא. יתר על כן, על בית המשפט לבחון האם "מחדל חקירה", לרבות אובדן חומר חקירה, יש בו כדי לקפח את הגנתו של הנאשם.

15. בפסיקה ניתן למצוא מספר דוגמאות שבהן העדר תפיסה של סרטונים מתוך מצלמות אבטחה שמתעדות את המתרחש במקום קרות העבירה, לא הכריע את הכף לזכותו של הנאשם ולמרות המחדל, ההרשעה המשיכה לעמוד בעינה וזאת לאור קיומן של ראיות מפלילות אחרות (ראו למשל, רע"פ 4310/13 **שדה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 27.8.13), פסקה 9 להחלטתו של כבוד השופט מלצר; ע"פ 8529/11 **אטקשייב נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 24.5.2012), בפסקה 8 לפסק דינו של כבוד השופט הנדל; ע"פ 9536/11 **סרור נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (16.9.2014), פסקה 63 לפסק דינו של כבוד השופט סולברג).

16. במקרה שבפני, מכלול הראיות שאעמוד עליהן בהמשך מוביל למסקנה הברורה שיש להרשיע את הנאשם בביצוע העבירה של תקיפת סתם של בת זוג. למעשה, אין באובדן הסרטון כדי לקפח את הגנתו של הנאשם במאומה בניסיונו להתמודד עם השאלה האם "תקף" את המתלוננת, או לא.

גרסת המתלוננת למול גרסת הנאשם

17. אביא תחילה את גרסתה של המתלוננת לאירוע המתואר בכתב האישום, ולאחר מכן אביא את גרסתו של הנאשם. לבסוף, אסביר מדוע מכלול הראיות שהובאו במשפט מובילות לשתי מסקנות: ראשית, שהוכח מעבר לספק סביר שהנאשם אכן ביצע עבירה של תקיפת סתם של בת זוג; שנית, שלא קופחה הגנתו במאומה מעובדת אובדן הסרטון על ידי המשטרה.

18. המתלוננת העידה בבית המשפט בתמצית, כדלקמן (פרוט' מיום 3.3.21, עמ' 6 ש' 16 עד עמ' 13 ש' 32):

א. המתלוננת והנאשם היו באותה עת פרודים במשך למעלה משלוש שנים ולהם שלושה ילדים והתנהלו ביניהם הליכי גירושין.

ב. הנאשם התקשר למתלוננת והודיע לה שהקטין נפל ונחבל בכתף ולכן לקח אותו לבית החולים ושם הוחלט לבצע צילום רנטגן. הקטין סירב לבצע את הצילום ולכן הנאשם ביקש מהמתלוננת שתגיע לבית החולים על מנת לסייע לו לשכנע את הקטין לבצע את הצילום.

ג. המתלוננת הגיעה יחד עם אימה ח' לבית החולים ושם פגשה את הקטין, את הנאשם ואת אמו ר'. הקטין התרצה והסכים לבצע את הצילום והתברר שיש לו שבר בעצם הבריח.

ד. לאחר שהטיפול הרפואי בקטין הסתיים, התעורר ויכוח בין המתלוננת לבין ר' מי מהן תקבל את מכתב השחרור של בית החולים. ר' הקניטה את המתלוננת בכך שאמרה לה שהיא "שְׁמָנָה",

בהמשך החלה לצעוק ולקלל. בנוסף, ר' התעקשה לקבל בעצמה את מכתב השחרור של הקטין ובעוד שהמתלוננת עמדה על כך שהוא ימסר דווקא לידיה בשל כך שהיא אמו, ולא ר'.

ה. הנאשם התקרב לעברה של המתלוננת ועם שתי ידיו דחף אותה בחוזקה לאחור והיא נהדפה לאחור. המתלוננת ואמה ח' קיבלו החלטה משותפת לפנות לתחנת המשטרה ולהגיש תלונה נגד הנאשם.

19. לעומת זאת, בעדותו של הנאשם בבית המשפט הוא העיד שהדברים התרחשו באופן הבא (פרוט' מיום 13.7.21, עמ' 31 ש' 28 עד עמ' 37 ש' 11):

א. הנאשם הגיע יחד עם ר' והקטין לבית החולים בעקבות נפילתו של הקטין. בבית החולים נקבע שעל הקטין לבצע צילום לכתף אך הקטין סירב ולכן הנאשם התקשר למתלוננת וביקש שתגיע לבית החולים על מנת לסייע לו לשכנע את הקטין לבצע את הצילום.

ב. המתלוננת הגיעה לבית החולים יחד עם ח'. הקטין הסכים לבצע את הצילום ובסיום הטיפול הרפואי התגלע ויכוח בין המתלוננת לבין ר' לעניין השאלה מי מהן תקבל לידיה את מכתב השחרור של בית החולים.

ג. הנאשם רצה להפריד בין המתלוננת לבית ר' ולכן ביקש בנימוס רב מהמתלוננת להתרחק מר' וגם הסכים שהיא תקבל את מכתב השחרור. כמו כן, כחלק מהניסיון שלו להפריד ביניהן, הניח קלות את ידיו על כתפיה של המתלוננת, תוך שהוא חוזר ומבקש בנימוס שתתרחק מר'.

שלושה נימוקים מצטברים להרשעת הנאשם

20. קיימים שלושה נימוקים להעדפת גרסתה של המתלוננת על פני גרסתו של הנאשם. המשקל המצטבר של אותם שלושה נימוקים גם מוביל למסקנה הברורה שיש להרשיע את הנאשם בביצוע עבירה של תקיפת סתם של בת זוג. אעמוד על כל אחד מהנימוקים הללו בנפרד.

21. **הנימוק הראשון, הודאה של הנאשם בתקיפה סתם של המתלוננת.**

22. סעיף 378 לחוק העונשין מגדיר "תקיפה מהי", כדלקמן:

"המכה אדם, נוגע בו, דוחפו או מפעיל על גופו כח בדרך אחרת, במישרין או בעקיפין,

בלא הסכמתו או בהסכמתו שהושגה בתרמית - הרי זו תקיפה; ולענין זה, הפעלת כח - לרבות הפעלת חום, אור, חשמל, גז, ריח או כל דבר או חומר אחר, אם הפעילו אותם במידה שיש בה כדי לגרום נזק או אי נוחות."

(ההדגשות שלי - ה'א'ש')

23. ללמדך, די בכך שהנאשם ייגע במתלוננת ללא הסכמתה, תוך גרימת אי נוחות, כדי שתתקיים העבירה של תקיפת סתם. הנאשם מודה שהניח את ידיו על כתפיה של המתלוננת, כאשר מוסכם שהיחסים ביניהם היו עכורים. לכן, אותם יחסים עכורים מולידים את המסקנה הברורה שהנגיעה בה הייתה ללא הסכמתה וגרמה לה לאי נוחות.

24. במילים אחרות, די בגרסתו של הנאשם כפי שנמסרה בבית המשפט על מנת להרשיעו בעבירה של תקיפת סתם של בת זוג, וזאת אף מבלי להכריע באמינות גרסתה של המתלוננת שהיה מדובר בדחיפה אלימה וחזקה שהדפה אותה לאחור, ולא בנגיעה קלה וידידותית כפי שטען הנאשם. אף על פי כן, אביא גם שני נימוקים נוספים שמחזקים את מסקנתי שיש להעדיף דווקא את גרסתה של המתלוננת לאופן התרחשות האירוע המתואר בכתב האישום על פני גרסתו של הנאשם.

25. למען השלמת התמונה יש לציין שנגבו מהנאשם שתי אמרות חוץ במשטרה. באמרת החוץ הראשונה מיום 30.9.2019 הוא הכחיש שדחף את המתלוננת ואמר "**אני לא נגעתי בה בכלל**" (ת/ש' 21).

26. לעומת זאת, באמרת החוץ השנייה מיום 2.10.19, לאחר שהסרטון הוצג בפניו על ידי יעקב, גרסתו של הנאשם "התפתחה" באופן אלסטי לצורך התאמתה למה שהוצג בפניו בסרטון, ושם אמר "**אני רואה את הסרטון, הי[א] התווכחה עם אימא שלי אז אני הזזתי אותה מאימא שלי**" (ת/ש' 20) ובהמשך אמר "**זה לא דחיפה, אמרתי לה זוזי, תני לי ללכת ועשיתי לה ביד ככה בכתף לא חזק**" (ת/ש' 22).

27. ודוק, אמנם הדברים שמסר הנאשם באמרת החוץ השנייה שאכן נגע במתלוננת בכתפיה עם ידיו באו בעקבות הסרטון שהוצג בפניו ושכבר קבעתי שגם אם היה נמצא ולא היה נאבד, הוא בגדר ראייה בלתי קבילה. עם זאת, הממצא העובדתי המרשיע לפיו הנאשם נגע במתלוננת עם ידיו בכתפיה נקבע, בין השאר, מכוח עדותו בבית המשפט ולא מכוח הדברים שאמר באמרת החוץ השנייה בתגובה לסרטון שהוצג לו בחקירה. יוזכר, עדותו של הנאשם בבית המשפט היא ראייה עצמאית ונפרדת מאמרות החוץ שלו במשטרה.

28. **הנימוק השני, חיזוק לעדותה של המתלוננת מהעדות של ח'.**

29. עדותה של המתלוננת שהיה מדובר בדחיפה חזקה עם שתי הידיים ושהדפה אותה לאחור, נתמכת בעדותה של ח' שהייתה עדת ראייה שנכחה במקום.

30. ח' העידה בתמצית, כדלקמן (פרוט' מיום 3.3.21, עמ' 17 ש' 17 עד עמ' 21 ש' 11): היחסים בין המתלוננת וח' מצד אחד לבין הנאשם ור' מצד שני, היו יחסים עכורים ובלתי נעימים עם משקעים רבים מהעבר; בהיותם בבית החולים, התגלע ויכוח בין המתלוננת לבין ר' לגבי השאלה מי מהן זכאית לקבל את מכתב השחרור של הקטין. בעקבות הוויכוח, הנאשם דחף את המתלוננת בשתי ידיו בחוזקה והיא נהדפה לאחור.

31. עדותה של ח' היא מהימנה בעיני. למעשה, יש חיזוק הדדי בין עדותה של ח' לבין עדותה של המתלוננת. בנוסף, כאמור, הנאשם הודה בעדותו בבית המשפט שהניח את ידיו על כתפיה של המתלוננת ולכן עדותה של ח' מקבלת חיזוק אף מהודאתו של הנאשם.

32. **הנימוק השלישי, חיזוק לעדותה של המתלוננת מהעדות של ר'.**

33. הנאשם הביא את ר' כעדת הגנה מטעמו על מנת שתתמוך בגרסתו. ר' מסרה עדות שדומה לעדות של הנאשם. דא עקא, כבר קבעתי שעדותו של הנאשם, כשלעצמה, מספיקה על מנת להרשיעו. לכן, קל וחומר שיש להרשיעו עקב העדות של ר' שתמכה בעדותו.

34. ר' העידה שהנאשם אכן הניח את שתי ידיו על כתפיה של המתלוננת ואמר לה "די" וזאת על מנת להרגיעה בעקבות הוויכוח שהתעורר בינה לבין ר' (פרוט' מיום 13.7.21, עמ' 39 ש' 31, עמ' 40 ש' 13).

35. התרומה של עדותה של ר' למסלול ההרשעה של הנאשם, היא לא רק בשל כך שאישרה שהנאשם הניח את ידיו על כתפיה של המתלוננת, אלא גם לאור עדותה לגבי חילופי המילים שהיו בינה לבין המתלוננת עובר לרגע שבו הנאשם הניח את ידיו על כתפיה של המתלוננת.

36. ר' העידה שבעת שפגשה את המתלוננת, היא אמרה למתלוננת את הדברים הבאים: **"מה קרה, שוב פעם שמנת אחרי שהבן שלי עשה לך שאיבה"** (עמ' 39 ש' 25-26); **"הבן שלי עשה לך שאיבה, עשה אותך בובה, למה ככה שמנת?"** (עמ' 41 ש' 2-3); **"אמרתי לה את גנבה"** (עמ' 41 ש' 5); **"היא העליבה את הבן שלי ליד אנשים, אמרתי לה [-] [ציון השם הפרטי של המתלוננת] אל תיתני לי לפתוח את הפה ליד הילדים, את גנבה"** (עמ' 31 ש' 13-14); **"היא התנפלה עליי, היא צעקה עליי ואמרה שאני לא ראויה להיות סבתא"** (עמ' 41 ש' 26); ולבסוף ציינה **"לקחנו אותה ועשינו אותה בת אדם"** (עמ' 42 ש' 29).

37. הדברים המעליבים שנאמרו בין ר' לבין המתלוננת, עובר לרגע שבו הנאשם "נגע" בכתפיה של מתלוננת, מחזקים את המסקנה שהפנייה של הנאשם למתלוננת, לא הייתה בדרכי נועם כפי שהעיד, אלא בצורה אגרסיבית, בדיוק כפי שהעידה המתלוננת, וזאת כתגובת המשך מצדו לאווירה המתלהמת ועוינת שהייתה בין שני המחנות, המתלוננת וח' מצד אחד, והנאשם ור' מצד שני.

סוף דבר

38. יש לציין שבפרק הוראות החיקוק שבכתב האישום, יוחסה לנאשם עבירה של תקיפת סתם של בת זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין. יוזכר, סעיף 382(ב) לא עומד לבדו, אלא הוא משולב יחד עם ההגדרה של תקיפת סתם שמופיעה בסעיף 379 לחוק העונשין.

39. בנסיבות אלה, בעת שסעיף 382(ב) ממילא מפנה לסעיף 379 לחוק העונשין, יש להרשיע את הנאשם בשני הסעיפים יחד, וזאת גם אם באופן טכני אין אזכור של סעיף 379 לחוק העונשין בגוף כתב האישום. ההשמטה של סעיף 379 מפרק "הוראות החיקוק" שבכתב האישום, היא השמטה טכנית גרידא.

40. לאור כל האמור לעיל, הנני מרשיע את הנאשם בביצוע עבירה של תקיפת סתם של בת זוג לפי סעיפים 379 ו-382(ב) לחוק העונשין.

ניתנה היום, ו' כסלו תשפ"ב, 10 נובמבר 2021, במעמד הצדדים.